

Nora Roberts

Nézd meg az anyját!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételekészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Nora Roberts, 1987 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

A mű eredeti címe: *Mind Over Matter* (Silhouette Books)

· *Magyarra fordította: Kövesdi Miklós Gábor*

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó Kft., 2019

ISBN 978-963-448-831-6

· *Borító: Barczag Andrea*

· *Kép: Shutterstock*

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

· *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*

· *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

· *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

· *Műszaki vezető: Sárai Szabó Mária*

· *Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu.

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A The New York Times sikerszerzője

NORA ROBERTS

*Nézd meg
az anyját!*

1

A férfi kristálygömbre, pentagrammára és tealevelekre számított. Égő gyertyákra és füstölőkre. Sőt, bár senkinek nem vallotta volna be, titokban már előre várta. David Brady a köztvére számára készített dokumentumfilmeket, így a rideg tények és az aprólékos kutatások világában élt. Igazság szerint úgy gondolta, üdítő, sőt vicces kikapcsolódást jelent majd egy látóasszony a forgatókönyvek, vázlatok és költségvetések terhe után. De a nő még csak turbánt se viselt.

Az asszony, aki ajtót nyitott a kellemes, Newport Beach-i házban, inkább illett kártyaasztalhoz, mint szellemidézéshez. Pézsma helyett orgona- és hintőporillatot árasztott, s nem volt benne semmi titokzatos. David utolsó reménye, hogy a nagy hírű látóasszony házvezetőnője vagy barátnője áll vele szemben, hamar semmivé foszlott.

– Üdvözlöm! – A nő mosolyogva nyújtotta apró, vonzó kezét. – Clarissa DeBasse vagyok. Fáradjon be, Mr. Brady! Pontosan érkezett.

– Miss DeBasse...

David gyorsan rendezte gondolatait, és elfogadta a felé nyújtott kezét. Elegendő kutatást végzett már ahhoz, hogy el tudja fogadni a természetfeletti tanokkal foglalkozó emberek hétköznapiságát.

– Köszönöm, hogy fogadott. Fölösleges csodálkoznom, amiért tudja, ki vagyok?

Ahogy a kezük érintkezett, Clarissa hagyta, hogy a férfival kapcsolatos benyomások szabadon jöjjenek-menjenek. Majd később rendszerezi őket. Ösztönösen érezte, hogy megbízható emberrel van dolga, akire lehet számítani. Egyelőre elég is volt ennyi.

– Mondhatnám, hogy előre láttam, de nem több pusztá következtetésnél. Fél kettőre vártam.

Az igazat megvallva az ügynöke hívta fel Clarissát, hogy figyelmeztesse az „ügyfél” érkezésére, máskülönben még mindig a konyhakertben munkálkodna.

– Persze elképzelhető, hogy keféket vagy más árumintákat tart az aktatáskájában, de úgy érzem, inkább iratok és szerződések rejtőznek benne. Biztos jólesne egy kávé a hosszú autótúr után Los Angelesből.

– Ezt is eltalálta.

A kék függönyös, lakályos nappaliba léptek, melynek közepén széles heverő állt.

– Foglaljon helyet, Mr. Brady! Az előbb hoztam be a kávé, még meleg.

A heverőt valamiért nem találta megbízhatónak, ezért David inkább egy széket választott. Megvárta, míg Clarissa is leül vele szemben, és kávé, amelyet a csészékbe – melyek nem illettek a tányérokhoz. Felmérni és kielemezni a nőt egy pillanat műve volt. David ugyanis sokat adott az első benyomásra. Clarissa, miközben tejszínnel és cukorral kínálta, olyan volt, mint mindenki kedvenc nagynénije: formás, de mégsem kövér, rendezett, de mégsem nyársat nyelt. Arca lágy és szép maradt, s kevés ráncot szerzett ötvenvalahány éve során. Világosszőke haját divatosan viselte, és nem csillogtak benne ősz hajszálak. David úgy vélte, ez a nő fodrászának érdeme. Miközben elvette a kávé, észrevette a Clarissa kezén sorjázó gyűrűket. Legalább ez az egy megfelelt annak a képnek, amely előzetesen megjelent előtte.

– Köszönöm. Miss DeBasse, be kell vallanom, maga más, mint amire számítottam.

Clarissa magabiztosan dőlt hátra.

– Arra számított, hogy kristálygömbbel a kezemben és hollóval a vállamon üdvözlöm majd.

A nő szemében csillogó vidámságtól némelyek megsértődnének, David azonban csak felvonta az egyik szemöldökét.

– Valahogy úgy.

A férfi kortyolt a kávéjából. Az egyetlen jó, amit elmondhatott róla, hogy meleg.

– Sokat olvastam magáról az elmúlt hetekben. A tévéfellépését is láttam felvételen. – David kereste a megfelelő szavakat. – Másképp mutat a kamerák előtt.

– Ilyen a tévé – felelte a nő annyira fesztelenül, hogy David eltűnődött, nem csúfolódik-e rajta.

De a jósnő szeme változatlanul tiszta, barátságos maradt. – Ritkán beszélek a munkámról, ám mivel fontosnak tűnt a látogatása, úgy véltem, kényelmesebb lesz így – mondta. Mosolyától halvány gödröcskék keletkeztek az arcán. – Csalódást okoztam.

– Nem – válaszolta David őszintén. – Szó sincs róla! – Mivel az udvariasságából nem telt többre, letette a kávéját. – Miss DeBasse...

– Clarissa.

Nem esett nehezebbre viszonzni a nő sugárzó mosolyát.

– Clarissa, őszinte akarok lenni magával.

– Mindig az a legjobb – nyugtatta a jósnő halk, komoly hangon, miközben összekulcsolta ölében a kezét.

– Ez igaz. – A nő szemében látott gyermeki bizalom kizökkentette Davidet. Ha kérges szívű, pénzéhes üzletasszony lenne, ügyesen titkolja. – Én gyakorlatias ember vagyok. A természetfeletti jelenségek, jövőbe látás, gondolatolvasás meg a hasonló dolgok nem férnek bele a világképembe.

A nő csak megértően mosolygott. Bármire is gondolt, nem lehetett kitalálni. David felegyenesedett a székében.

– Kizárólag az eladhatósága miatt döntöttem úgy, hogy elkészítem ezt a természetfeletti jelenségekről szóló sorozatot.

– Nem kell mentegetőznie – nyugtatta meg a nő, miközben felemelte a kezét, mert egy nagy, fekete macska huppant az ölébe. Anélkül hogy ránézett volna, Clarissa végigsimította a fejétől a farkáig. – Tudja, David, aki azt a foglalkozást űzi, mint én, tökéletesen megérti, hogy az emberek kételkedve vagy csodálattal viszonyulnak az... ilyen dolgokhoz. Nem vagyok elvakult.

A macska összegömbölyödött az ölében, ő pedig tovább kényeztette. Nyugodtnak, kiegyensúlyozottnak tűnt.

– Egyszerű ember vagyok, aki adományt kapott, és még némi felelősséget.

– Felelősséget?

David a zsebébe nyúlt a cigarettájáért, de észrevette, hogy nincs hamutartó.

– Persze.

Miközben beszélt, Clarissa kinyitotta a dohányzóasztal fiókját, és kivett egy kis, kék hamutartót.

– Használja ezt! – mondta, miközben odaadta a férfinak, majd ismét hátradőlt. – Tegyük fel, egy fiú szerszámkészletet kap a születésnapjára. Ez ajándék. A fiúnak van választása. Az új szerszámkészlettel tanulhat, építhet, vagy javíthat. Vagy akár lefűrészelheti vele az asztalok lábát. De be is teheti a szekrénybe, és elfeledkezhet róla. Sokan ez utóbbit tesszük, mert a szerszámok túl bonyolultak, vagy egyszerűen túl nyomasztóak. Volt valaha természetfeletti élménye, David?

A férfi rágyújtott.

– Nem.

– Nem? – Kevesen válaszoltak ilyen határozott nemmel. – Sosem volt például déjà vu érzése?

David eltűnődött.

– Mindenkielőfordul, hogy úgy érzi, valamit nem először él át. Vegyes érzés.

– Akkor nevezzük ösztönnek.

– Maga szerint az ösztön természetfeletti adomány?

– Természetesen.

Clarissa arcán lelkesedés gyúlt, amitől a szeme fiatalosabban csillogott.

– Na persze teljes egészében azon múlik, hogyan alakul ki, hogyan továbbítódik, hogyan használják. Sokan csak töredékét használjuk annak, amivel rendelkezünk, annyira tele van a fejünk mindenféle más dologgal.

– Talán az ösztönei vezették Matthew Van Camphez?

Mintha lecsukódott volna a nő szeme.

– Nem.

David ezt különösnek találta. Clarissa elsősorban a Van Camp-ügynek köszönhetően került az érdeklődés középpontjába. Az ember azt hinné, örül, ha beszélhet róla. Ennek ellenére úgy tűnt, a név pusztán említésétől is bezárkózik. David kifújta a füstöt, és észrevette, hogy a macska unott,

de kitartó tekintettel figyel.

– Clarissa, a Van Camp-ügy tíz éve történt, de a mai napig az egyik legünnepeltebb, egyben legellentmondásosabb sikere.

– Ez igaz. Matthew most húszéves. Nagyon jóképű fiatalember.

– Sokak szerint halott lenne, ha Mrs. Van Camp a férje és a rendőrség ellenére nem ragaszkodik ahhoz, hogy magát is bevonják a rablási ügybe.

– Mások szerint az egész csak megrendezett reklámfogás volt – tette hozzá a nő nyugodtan, miközben a kávéját kortyolta. – Alice Van Camp következő filmje hatalmas bevételt hozott. Látta a filmet? Csodálatos volt.

David azonban nem hagyta egykönnyen elterelni a beszélgetést.

– Clarissa, ha benne szeretne lenni ebben a dokumentumfilmben, akkor meg kell kérnem, beszéljen a Van Camp-esetről.

A nő csaknem durcásan nézett, miközben a macskát simogatta.

– Nem biztos, hogy segíthetek, David. Rendkívül megrázó élmény volt a Van Camp család számára. Rendkívül megrázó. Fájdalmas lehet nekik újra előrángatni.

A férfi tudott alkudni, máskülönben nem vitte volna ilyen sokra.

– Na és ha Van Campék beleegyeznek?

– Az egészen más lenne.

Amíg a nő töprengett, ölében a macska dorombolva fészkelődni kezdett.

– Igen, egészen más. Tudnia kell, David, hogy becsülöm a munkáját. Láttam a gyermekbántalmazásról szóló dokumentumfilmjét. Nagyon megragadó és felzaklató volt.

– Annak is szántam.

– Igen, sikerült.

Clarissa sok felzaklató dolgot tudott a világról, de úgy vélte, a férfi még nem készült fel rá, hogy megértse, honnan tudja mindezt, és miként boldogul vele.

– Most mit szeretne?

– Jó műsort. – A nő mosolyát látva David tudta, jól döntött, hogy nem próbált túljárni az eszén.

– Olyat, ami elgondolkodtatja az embereket, és kérdéseket ébreszt.

– És magának vannak kérdései?

David elnyomta a cigarettáját.

– Én csak készítem a filmet. Az hiszem, magán múlik, hogy mennyit kérdezek.

Ez nemcsak megfelelő válasz volt, hanem egyben a legőszintébb is.

– Kedvelem magát, David. Azt hiszem, szeretnék segíteni.

– Örömmel hallom. Gondolom, szeretné átnézni a szerződést, és...

– Nem! – vágott közbe a jósnő, amint vendége a táskája felé nyúlt. – Részletkérdés. – Egyetlen legyintéssel elhessegette a dolgot. – Ezzel hadd bajlódjon az ügynököm.

– Rendben. – David is szívesebben beszélte meg a feltételeket az ügynökkel. – Elküldöm, ha kapok egy nevet.

– A Fields Ügynökség Los Angelesben.

A nő ismét meglepte. A nagynényszerű, kellemes hölgyet a nyugati part egyik legbefolyásosabb, leghíresebb ügynöksége képviselte.

– Ma délután elküldöm nekik a szerződést. Örömmel dolgoznék magával, Clarissa.

– Megnézhetem a tenyerét?

Valahányszor azt hitte, sikerült kiismernie a nőt, az meglepte valamivel. Viszont könnyű volt a kedvében járni. David odanyújtotta a kezét.

– Hamarosan átkelek a Nagy Vízen?

Clarissa nem nevetett, de meg sem sértődött. Bár megfogta a férfi felfelé fordított kezét, épp csak rápillantott. Helyette inkább meglepően hűvösen mérte végig a férfit. Akit látott, az a harmincas éveinek elején járt. Vonzó volt, de a divatosan nyírt fekete haj és a lezser, mégis előkelő öltöny ellenére volt benne valami komor, sőt merengő.

Arcvonásai erősek és szögletesek, úgyhogy az ember akaratlanul is kicsit jobban meg akarja

nézni. Vastag szemöldöke ugyanolyan fekete, mint a haja. Szeme jámboran csillog. Első pillantásra legalábbis jámbornak tűnik hűvös halványzöldje.

Clarissa erős ajkat látott, kellően telteket ahhoz, hogy felkeltsék egy nő érdeklődését. A kezében hosszú ujjú, széles művészkezet tartott. David emellett karcsú, atletikus testfelépítéssel büszkélkedhetett. De Clarissa ennél többet látott.

– Maga testileg, érzelmileg és intellektuálisan is igen erős ember.

– Köszönöm.

– Nem hízelgésből mondom, David – korholta Clarissa gyengéden. – De még nem tanulta meg, hogyan kell gyengédséggel mérsékelni az erejét a kapcsolataiban. Gondolom, ezért nem nős.

Vonakodva bár, de David beismerte, hogy a nőnek sikerült felkeltenie az érdeklődését. Aztán eszébe jutott, hogy nem visel gyűrűt. Egyébként is némi kérdezősködéssel bárki könnyedén kiderítheti a családi állapotát.

– A szokásos válaszom erre, hogy még nem találtam meg az igazit.

– A maga esetében ez teljesen igaz. Találnia kell valakit, aki ugyanolyan erős. Hamarabb sikerül majd, mint hinné. Persze nem lesz könnyű, és csak akkor működhet a dolog, ha egyikük sem feledkezik meg a gyengédségről, amiről az előbb beszéltem.

– Szóval találkozom a megfelelő nővel, elveszem, és boldogan élünk, míg meg nem halunk?

– Én sosem jósolom meg a jövőt.

Megint változott az arc kifejezése. Ezúttal szelídebb lett.

– Csak azoknak az embereknek a tenyeréből olvasok, akik érdekelnek. Elmondjam, mit súgnak az ösztöneim, David?

– Legyen szíves.

– Hogy érdekes, hosszú kapcsolat alakul ki közöttünk – megpaskolta a férfi kezét, mielőtt elengedte. – Nagyon fogom élvezni.

– Akárcsak én – emelkedett fel David. – A mielőbbi viszontlátásra, Clarissa!

– Hogyne. Természetesen – mondta Clarissa. Felállt, és lesöpörte a macskát az öléből. – Most már sicc, Jago!

– Jago? – ismételte David, miközben a macska felugrott a heverőre, és összegömbölyödött a süppedős díszpárnán.

– Olyan szerencsétlen figura – magyarázta Clarissa. – Mindig úgy éreztem, hogy rossz lóra tett. Végére is nem menekülhetünk a végzetünk elől, ugye?

David már másodszor érezte magán a nő furcsán vesébe látó tekintetét.

– Gondolom... – mormolta, és hagyta, hogy házigazdája az ajtóhoz vezesse.

– Nagyon élveztem a beszélgetést, David. Kérem, jöjjön majd vissza!

A férfit magát is meglepte ez a kérés, amint kilépett a tavaszi melegbe, de biztos volt benne, hogy eleget tesz neki.

– Nagyszerű filmes szakember, ezt senki sem vitatja, Abe. De szerintem nem ő való Clarissához.

A. J. Fields hosszú, lendületes léptekkel járkált fel-alá az irodájában, ami mindig a túlcsoorduló életerő jele egy nőnél. Megállt, és megigazított egy festményt a falon, mielőtt visszafordult a beszélgetőtársához. Abe Ebbitt szokása szerint nagy hasán összekulcsolt kézzel ült. Nem tolt vissza az orrára csúszott szemüveget. Türelmesen nézte A. J.-t, mielőtt a feje két oldalán virító hajcsomók egyikéhez nyúlt, hogy megvakarja.

– A. J., az ajánlat fölöttébb nagyvonalú.

– Clarissának nem kell az a pénz.

Abe megborzongott ettől a kijelentéstől, de higgadtan beszélt tovább:

– Gondolj a hírverésre!

– Tényleg ez a megfelelő hírverés?

– Túlságosan véded Clarissát.

– Ez a dolgom! – vágott vissza A. J.

Hirtelen megállt, és leült az asztal sarkára. Amikor Abe meglátta, hogy a nő összevonja a

szemöldökét, elhallgatott. Beszélhetne ugyan hozzá, amikor ilyen hangulatban van, de úgyse kapna választ. Abe tisztelte, és nagyra becsülte őt. Ez volt az egyetlen oka rá, hogy régi motoros hollywoodi ügynökként a Fields Ügynökségnek dolgozzon, ahelyett hogy egyedül hódította volna meg a várost. Tudta, amilyen idős, A. J. akár a lánya is lehetne, és rájött, hogy egy évtizeddel korábban épp fordított szereposztásban tárgyaltak volna. A férfit egyáltalán nem zavarta, hogy a nőnek dolgozik. Ahogy mondogatni szokta, az a legjobb, ha az ember a legjobbal dolgozhat. Eltelt néhány perc.

– Clarissa eltökélte, hogy megcsinálja – motyogta A. J., de Abe még most sem szólalt meg. – De... – úgy érzem, gondolta, viszont nem szerette ezt a kifejezést. – De remélem, hogy nem követ el hibát. Egy rossz rendező, rossz beállítás, és tiszta hülyét csinálnak belőle. Ezt nem kockáztatom meg, Abe.

– Nem bízol eléggé Clarissában. Tudod jól, nem engedheted, hogy az érzelmeid beleszóljanak az üzletbe.

– Igen, tudom.

A. J. összefonta a karját, és arra gondolt, hogy éppen ezért ő a legjobb. Nagyon fiatalon megtanulta, hogyan irányítsa az érzelmeit. Ez nemcsak fontos volt számára, hanem kifejezetten létkérdés. Ha egy olyan otthonban nősz fel, ahol megözvegyült édesanyád gyakran feledkezik meg olyan apró részletekről, mint a törlesztőrészlet fizetése, akkor vagy megtanulsz üzletiesen hozzáállni a dolgokhoz, vagy vesztesz. Azért lett ügynök, mert élvezte ezt a kemény, alkudozós világot. Na és mert nagyon jól csinálta. Erre a Los Angeles előkelő negyedében működő iroda volt a legékeesebb bizonyíték. De nem jutott volna el idáig, ha gondolkodás nélkül beleugrott volna minden kínálkozó üzletbe.

– Ma délután találkozom ezzel a David Bradyvel. Utána döntök.

Abe elvigyorodott, mert megértette a nő pillantását.

– Mennyivel kérsz többet?

– További tíz százalékra gondoltam – felelte A. J., közben felvett egy ceruzát, és dobolni kezdett vele a tenyerén. – Előbb azonban pontosan tudni akarom, mi lesz ebben a dokumentumfilmben, és mi a pasas nézőpontja.

– Brady jól bánik a szavakkal.

A. J. megtévesztően kedves mosolyt küldött a férfi felé, ami mögött harciasság lapult.

– Akárcsak én.

– Esélye sincs ellened – állapította meg Abe, és az övébe akasztott ujjakkal felállt. – Megbeszélésem van. Majd mondd el, hogy sikerült!

– Persze.

Abe még el sem érte az ajtót, de A. J. már összeráncolt szemöldökkel a falat bámulta.

David Brady. A tény, hogy nagyra becsülte a filmjeit, nyilván szerepet fog játszani a döntésben. Ha arról van szó, bármikor simán belemegy, hogy a megfelelő időben megfelelő fizetésért cserébe valamelyik ügyfele teafiltert játsszon egy félperces reklámban. De Clarissa más eset. Clarissa DeBasse A. J. első ügyfele volt. Amennyire vissza tudott emlékezni, az egyetlen ügyfele azokban a korai, keserves időkben. A. J. úgy érezte, talán túlságosan is védelmezi, de ahogy Abe mondta, megvolt rá minden oka. Lehet, hogy David Brady sikeres, és színvonalas dokumentumfilmeket készít a köztvének, de akkor is bizonyítania kell A. J. Fieldsnek, hogy méltó a Clarissával való együttműködésre, mielőtt aláírják a szerződést.

Volt idő, amikor A. J.-nek is bizonyítania kellett. A karrierje nem mindjárt tizenöt fős személyzettel indult ebben az előkelő irodaházban. Tíz évvel korábban foggal-körömmel küzdött új ügyfelekért, az üzleteket pedig a sarki közért nyilvános telefonjáról bonyolította. Hazudott a koráról. Csak kevés olyan ember akad, mint Clarissa, aki rábízta a karrierjét egy tizennyolc éves lányra.

A. J. felsóhajtott, miközben kidörzsölte a görcsöt a vállából. Clarissa nem sokat tépelődött azon, hogy mit csinál, vagy mije van, akár karrierről, akár más fontos dolgról volt szó. Az A. J. munkájához tartozott, hogy átrágja magát a részleteken.

De már hozzászólt. Az anyja mindig kedves, nagylelkű és nagyvonalú asszony volt. Éppen ezért a részletek figyelemmel kísérése sosem számított az erősségének. Gyermekként A. J. feladata volt, hogy figyeljen a fizetési határidőkre. Ő ügyelt, hogy egyensúlyban legyenek a kiadások és a bevételek, elzavarta a házalókat, és az iskolai feladatok elvégzése mellett a konyhapénz beosztása kötötte le az erejét. Az anyja nem volt ostoba, és nem hanyagolta el a lányát. Mindig is szeretetteljes törődésben volt része. De a szerepeik gyakran felcserélődtek. Amikor az anyja azzal állított haza, hogy egy kiskutya egészen hazáig követte, akkor a lány dolga volt azon aggodalmaskodni, hogy miből is fogják etetni a befogadott állatot.

De ha az anyja nem ilyen lett volna, vajon nem lenne ő maga is más? Gyakran merült fel benne ez a kérdés. A végzetet nem lehet kijátszani. A. J. nevetve állt fel. Clarissának ez nagyon tetszene, gondolta.

Megkerülte az íróasztalát, és belesüppedt a mély, széles karosszékekbe, amit még az anyjától kapott. A szék a nagy íróasztallal ellentétben extravagáns és borzasztóan kényelmetlen volt. Ki másnak jutna eszébe búzavirágkék bőrfotel vásárolni csak azért, mert az illik majd a lánya szeme színéhez?!

A. J. összeszedte a gondolatait, és kézbe vette a DeBasse-szerződést. A kínos rendben tartott asztal közepén hevert. Az asztalon nem sorakoztak fényképek, virágok vagy csinos papírnehezékek. Az íróasztal tetején és fiókjaiban mindennek megvolt a maga célja. Ez az egyetlen cél pedig az üzlet volt.

A. J.-nek jutott ideje újra átnézni a papírokat, mielőtt David Brady megérkezett volna. Mire személyesen találkoznak, az ügynök ismerni és érteni fog minden mondatot, záradékot és lehetőséget. Épp az utolsó záradékhoz írt le valami megjegyzést, amikor berregni kezdett az asztalán a telefon. A. J. még mindig írt, miközben a füléhez szorította a kagylót.

- Igen, Diane...
- Megérkezett Mr. Brady.
- Rendben. Van friss kávé?
- Csak maradék, de főzhetek.
- Majd ha csengetek. Vezesd be, Diane!

A jegyzetfüzetét visszalapozta az első oldalra, majd felállt, amikor kinyílt az ajtó.

- Mr. Brady...

A. J. kezét nyújtott, de az asztala mögött maradt. Megtanulta, hogy fontos az erőviszonyokat már az első perctől kezdve világosan kifejezésre juttatni. Ráadásul, amíg a férfi végigment az irodán az asztalig, neki volt ideje felmérni őt. A kinézete alapján David inkább lehetett volna az egyik színész ügyfele, mint filmkészítő producer. A. J. biztos volt benne, hogy színészként is el tudná adni ezt a zord, férfias tekintetet és rugalmas járást. Lehetne például egy bűnügyi sorozatban a szűkszavú, nyakas nyomozó. Vagy egy mozifilm magányos, vándorló cowboy főhőse. Milyen kár, hogy egyik sem!

Davidnek is volt alkalma vizsgálgatni. Meglepte, hogy A. J. ennyire fiatal. Itt egy vonzó nő a maga divatosan komoly módján, amit a férfi tisztelni szokott ugyan a munkája során, de magánemberként nem tartott sokra. A nő teste már-már túl karcsúnak tetszett a szűkre szabott kosztümben, amit csak a tűzpiros blúz mentett meg az unalmasságtól. Világosszőke haját megtévesztően kusza hatású frizurában hordta, amely a fülét kikerülve hullott alá a gallérjára. Jól illett ez napbarnított – vagy szoláriumozott – mézszínű bőréhez. Arca kerekded volt, ajka épp csak hogy nem túl széles. Mélykék szemét ügyesen hangsúlyozta a szemfesték, és túlméretezett szemüveg keretezte. A két kéz épp csak egy pillanatra találkozott, mint az üzleti életben naponta tucatszor.

- Foglaljon helyet, Mr. Brady! Kávét?
- Köszönöm, nem.

Kihúzott egy széket, de megvárta, míg a nő leül. Észrevette, hogy A. J. összekulcsolja a kezét a szerződés fölött. Tűnődve állapította meg, hogy a nő nem visel se gyűrűt, se karkötőt. Csak egy vékony fekete szíjas karórát hordott.

– Úgy tűnik, számos közös ismerősünk van, Ms. Fields. Fura, hogy még sosem találkoztunk.
– Ugye? – felelte az ügynök semleges mosollyal. – Ügynökként azonban szeretek a háttérben maradni. Tehát találkozott Clarissa DeBasse-szel.

– Így van.

Szóval kerülgetjük a forró kását, állapította meg a férfi, és hátradőlt.

– Elbűvölő asszony. Be kell vallanom, hóbortosabb teremtésre számítottam.

A. J. mosolya ezúttal őszinte, széles volt. Ha Davidet foglalkoztatta a nő személyisége, most biztosan megváltozott a véleménye.

– Clarissa sosem olyan, mint várná az ember. Érdekesekek az elképzelései, Mr. Brady, de a tervek, amiket kaptam, túl vázlatosak. Szeretném, ha elmondaná, pontosan mit is szeretne készíteni.

– Egy dokumentumfilmet a természetfeletti jelenségekről, mely foglalkozik a jövőbe látással, az érzékenen túli érzékeléssel, a tenyérjós-lással, a gondolatátvitellel és a szellemidézéssel.

– Szellemidézés és kísértetházak, Mr. Brady?

David némi rosszallást érzett a nő hangjában, ezért eltűnődött, mi lehet az oka.

– Ahhoz képest, hogy egy látóasszonyt képvisel, meglepően gúnyosan beszél erről.

– Az ügyfelem nem beszél eltávozott lelkekkel, és nem olvas teafűből sem – felelte A. J., és olyan mozdulattal dőlt hátra a széken, amiről tudta, hogy magabiztosságot és felsőbbrendűséget sugall. – Miss DeBasse számtalanszor bizonyosságát adta, hogy rendkívül érzékeny asszony. Azt azonban sosem állította, hogy természetesen kívüli képességei lennének.

– Természetfeletti!

A. J. nagy levegőt vett.

– Látom, felkészült. Igen, *természetfeletti* a helyes kifejezés. Clarissa nem híve a fölösleges túlzásoknak.

– Többek között pontosan ezért szeretném megnyerni őt a műsoromnak.

A. J. észrevette a birtokos jelzőt. Nem műsor, hanem *műsorom*. Ezek szerint David Brady személyes ügynek tekinti. Annál jobb. Akkor nem fogja zavarni, ha bolondnak nézik a sorozat miatt.

– Folytassa!

– Beszéltem látókkal, tenyérjósokkal, előadóművészekkel, tudósokkal, természetgyógyászokkal és vásári cigányokkal is. Elámulna, milyen sokféle személyiséggel találkoztam.

A. J. kinyomta az arcát a nyelvével.

– Biztos vagyok benne.

Bár David észrevette, hogy a nő mulat rajta, nem foglalkozott vele.

– A nyilvánvaló csalóktól a meggyőződésesekig volt mindenféle. Beszéltem számos ismert intézet természetfeletti jelenségekkel foglalkozó szakosztályának a vezetőjével. Mindegyik említette Clarissa nevét.

– Clarissa nem fukarkodik a személyével. – David ismét rosszallást vélt kihallani a nő szavaiból. – Főleg, ami a kutatásokat és teszteléseket illeti.

Pedig ezekből nem volt semmi haszna. David úgy vélte, ez megmagyarázza a nő hozzáállását.

– Meg akarom mutatni a lehetőségeket, és kérdéseket akarok feltenni. A közönségnek magának kell megtalálnia a válaszokat. Az öt darabból álló sorozat egyenként hatvanperces részében lesz időm bemutatni mindent, a szellemjárástól kezdve a jóskártyáig.

A. J. dobolni kezdett ujjával az asztalon, pedig azt hitte, már rég legyőzte ezt a rossz szokását.

– Na és hogy jön Miss DeBasse a képbe?

Ő az aduász, gondolta David, de még nem tudta kijátszani.

– Clarissa neve ismert. Olyan nő, aki már bebizonyította, hogy – az ön szavaival élve – rendkívül érzékeny asszony. Meg aztán ott volt a Van Camp-ügy.

A. J. homlokát ráncolva kézbe vette a ceruzáját, és játszani kezdett vele.

– Annak már tíz éve.

– Elrabolják a hollywoodi filmcsillag gyerekét. Elragadják imádott dadusa mellől, amíg a parkban játszik. Félmillió váltságdíj. Az anya őrjöng. A rendőrség tanácstalan. Harminchat óra

telik el minden nyom nélkül, miközben a fiú szülei kétségbeesetten próbálják összeszedni a pénzt. Az apa tiltakozása ellenére a nő felhív egy barátot, egy asszonyt, aki horoszkópot készített neki, és néha a tenyeréből olvasott. A nő eljön, és egy óráig csak ül, kezében a kisfiú holmijaival, a baseballkesztyűjével, egy plüssállattal és a pizsamafelsővel, amit előző éjjel viselt. Amikor letelik az egy óra, a nő pontos leírást ad a rendőröknek a fiú elrablásáról, és megadja a címet is, ahol fogva tartják. Még a szobát is leírja, ahol raboskodik, a plafonról málladozó festékgig. Aznap este a fiú már a saját ágyában alszik.

David cigarettát vett elő, rágyújtott, és kifújta a füstöt. A. J. szótlanul figyelte.

– Tíz év nem söpör el ekkora hatást. A közönség éppúgy le lesz nyűgözve most, mint annak idején.

A nő érezte, hogy ettől még nem lenne szabad méregbe gurulnia. Ostobaság lenne indulatosan felelni. A. J. némán ült, míg megpróbált úrrá lenni az indulatain.

– Sokak szerint a Van Camp-ügy csalás volt. Ha tíz év után előrángatjuk, csak újabb bírálatokat szítunk.

– Egy Clarissa helyzetében lévő nőnek folyamatosan meg kell birkóznia a bírálatokkal.

David látta, hogy hirtelen lángra gyúl a lány szeme.

– Talán, de akkor sem engedem, hogy aláírjon egy olyan szerződést, ami garantálja a bírálatot. Nem akarom egy televíziós tűzpróba szenvedő alanyaként viszontlátni az ügyfeleimet.

– Nyugalom! – Davidet is sokszor elkapta az indulat, és tiszteletben tartotta a tárgyalópartner érzéseit is, ha megértette az okát. – Clarissa minden egyes alkalommal, amikor a nyilvánosság elé lép, próbának teszi ki magát. Ha a képességei nem állják ki a kamerákat és a kérdéseket, nem szabad ilyesmivel foglalkoznia. Azt hittem, az ügynökeként jobban bízik az adottságaiban.

– Azzal maga ne törődjön, hogy én miben bízom!

A. J. fel akart állni, hogy kidobja Davidet a szerződésével együtt, amikor megszólalt a telefon. Alig hallhatóan szitkozódott magában, amint felemelte a kagylót.

– Senki ne zavarjon, Diane! Ne... ó. – A. J. összeszorította a fogát, és nyugalmat erőltetett magára. – Jó, akkor kapsold!

– Ne haragudj, hogy munka közben zavarlak, kicsim.

– Semmi baj. Épp tárgyalok...

– Igen, tudom – hallotta Clarissa halk, nyugodt, mentegetőző hangját. – Azzal a kedves David Bradyvel.

– Ízlés dolga.

– Gondoltam, hogy elsőre nem jössz majd ki jól vele – sóhajtott Clarissa, miközben a macskáját simogatta. – Úgy döntöttem, azonnal alá akarom írni a szerződést. Nem, nem, tudom mit akarsz mondani – tette hozzá sietve, mielőtt A. J. megszólalhatott volna. – Te vagy az ügynököm, te foglalkozol az üzlettel. Tedd, amit jónak látsz a záradékok meg a többi tekintetében, de szerepelni *akarok* ebben a műsorban.

A. J. felismerte ezt a hangsúlyt. Clarissának megérzése támadt. Márpedig Clarissa megérzéseivel nem lehetett vitába szállni.

– Meg kell ezt beszélnünk.

– Persze, kicsim, amit akarsz. Daviddal tisztázzátok a részleteket. Ehhez nagyon értesz. Rád bízom a feltételeket, de aláírom a szerződést.

Miután ott ült vele szemben David, A. J. nem vezethette le a vereség feletti csalódottságát azzal, hogy az asztalba rúg.

– Rendben. De tudnod kell, hogy nekem is megvannak a magam megérzései az ügyvel kapcsolatban.

– Ez csak természetes, kicsim. Gyere át vacsorázni ma este!

A. J. csaknem elmosolyodott. Clarissa kész örömmel tölte volna meg étellel, csak hogy elsimítsa vele a nézeteltérést. Milyen kár, hogy olyan pocskul főz!

– Nem lehet. Ma estére már elígérkeztem.

– Akkor holnap.

– Rendben. Holnap.

Miután letette a telefont, A. J. sóhajtva ismét Davidhez fordult.

– Elnézést a közjátékért.

– Semmi gond.

– Miután a szerződés nem tartalmaz semmit a Van Camp-ügyről, az, hogy bekerülhet-e a műsorba, kizárólag Miss DeBasse-en múlik.

– Természetesen. Már beszéltem vele erről.

A. J. nyugodtan, szándékosan megharapta a nyelvét.

– Értem. A szerződés nem tartalmaz továbbá semmi lényegeset Miss DeBasse szerepéről a dokumentumfilmben. Ezen változtatni kell.

– Biztos vagyok benne, hogy megoldjuk.

Szóval aláírja, töprengett David, és hallgatta, amint A. J. további, apró változtatásokat kért. Mielőtt csöngött a telefon, a nő ki akarta dobni. Ezt tisztán látta rajta. David elfojtott egy mosolyt, miközben megvitattak valami újabb apróságot. Nem volt látnok, mégis fogadni mert volna, hogy a vonal túlsó végén Clarissa DeBasse beszélt. A. J. Fieldset gyomron vágták. Helyes, így kell az ügynökökkel bánni, gondolta a férfi, és megnyugodott.

– Átírjuk a szerződést, holnap már meg is kapja.

Mindenki úgy rohan, gondolta a nő, és ő is visszavett kicsit.

– Akkor egész biztosan meg tudunk egyezni Mr. Brady, feltéve, hogy dűlőre jutunk még egy kérdésben.

– És pedig?

– Miss DeBasse juttatása. – A. J. maga elé húzta a szerződést, és feltette az olvasáshoz használt, túlméretezett szemüveget. – Attól tartok, ez sokkal kevesebb, mint amihez Miss DeBasse hozzászólt. További húsz százalékot kérünk.

David összeráncolta a szemöldökét. Számított ilyesmire, csak hogy sokkal hamarabb. A. J. Fields nyilván nem a kiszámíthatósága miatt lett a szakma egyik legjobbjá.

– Meg kell értenie, hogy a köztévének dolgozunk. A költségvetésünk nem vetekehet a kereskedelmi csatornákéval. További öt százalékot ajánlhatok, de a húsz kizárt.

– Az öt pedig kevés. – A. J. levette a szemüvegét, és a száránál fogva hintáztatta. Szemüveg nélkül a szeme nagyobbak, mélyebbnek látszott. – Megértem, hogy ez a köztévé, Mr. Brady, és megértem az anyagi korlátait. – Most elbűvölően mosolygott rá. – Ezért csak tizenöt százalék.

Jellemző, ilyen egy ügynök. Nem is annyira bosszús, mint amennyire kedvesen eltökélt. Tíz százalékot akar, és pontosan tíz százalék, amit a sorozat költségvetése megenged, de most már végig kell játszania ezt a játszmát.

– Miss DeBasse így is többet kap, mint bárki, akivel szerződünk.

– Azért, mert ő a legnagyobb szám. Én is tisztában vagyok az értékével.

– Hét!

– Tizenkettő!

– Tíz!

– Rendben.

A. J. felállt. Máskor elégedettséggel töltené el az egyezség. De mivel nem uralkodott teljességgel az érzésein, nehezebbre esett örülni, hogy pontosan azt kapta, amit akart.

– Várom a javított szerződést.

– Holnap délután küldöm a futárral. Az a telefonhívás... – David elhallgatott, miközben felállt.

– Ha az nincs, ugye nem tárgyal velem?

A. J. alaposan megnézte magának a férfit, és elátkozta, amiért ennyire éleslátású, és ilyen jó a megérzése. Ezekkel a képességekkel neki is rendelkeznie kellett az ügyfelei érdekében.

– Akkor nem.

– Mindenképp köszönje meg Clarissának a nevemben.

A férfi kezét nyújtott, mosolyától csaknem megint elszakadt a nőnél a cérna.

– Viszontlátásra, Mr. ...

Ezúttal, amikor találkoztak a kezeik, elhalt a nő hangja. Egyszerre érzések rohanták meg. Mint egy ütés. Elgyengült, sőt elállt a lélegzete. Nyugtalanság, vágy, düh és öröm járta végig a két testnek ettől a felületes és röpke érintkezésétől is. Épp csak egy pillanatnyi ideje jutott leszidni magát, amiért hagyta, hogy az indulatai elragadják.

– Ms. Fields?

A nő csak bámult rá, átnézett rajta, mintha egy szellem volna, aki ebben a pillanatban libbent elő a padlóból. David erőtlennek, hidegnek érezte a nő kezét a sajátjában. Automatikusan a karjáért nyúlt. Ha látott valaha életében nőt az ájulás szélén, most biztosan egy ilyen nőt fogott.

– Jobb, ha leül.

– Mi? – Egy hirtelen rázkódással A. J. ismét önmaga volt. – Nem, nem, jól vagyok. Bocsásson meg, biztos elkalandoztam.

Miközben beszélt, hátralepett a férfitől.

– Túl sok kávé, túl kevés alvás.

Hagyj engem, gondolta, miközben rátámaszkodott az íróasztalára. Csak hagyj engem!

– Örülök, hogy meg tudunk egyezni, Mr. Brady. Mindent továbbítok az ügyfelemnek.

Visszatért az arcába a szín, a szeme kitisztult. David mégis habozott. Egy pillanattal korábban még úgy tűnt, a nő mindjárt a karjaiba omlik.

– Üljön le!

– Bocsá...

– A fenébe is, leülni! – Könyökön ragadta a nőt, és letaszította az egyik székbe. – Remeg a keze. Mielőtt A. J. bármit szólhatott volna, a férfi letérdelt elé.

– Ha rám hallgat, lemondja azt a vacsorameghívást, és alaposan kialussza magát.

A nő összefonta az ujjait az ölében, nehogy a férfi még egyszer megérintse.

– Fölösleges aggódnia értem.

– Mindig aggódom, amikor egy nő kis híján a lábam elé ájul.

A gúnyos hangnem megszűntette A. J. gyomrában a remegést.

– Képzem! – Ám ekkor David a kezébe vette az arcát, amitől összerezzent. – Hagyja abba!

A bőre épp olyan puha volt, mint amilyennek látszott.

– Ez tisztán gyógyító szándékú érintés, Ms. Fields. Nyugodjon meg! Nem az esetem.

A. J. hűvösen tekintett rá.

– Hála istennek!

David eltűnődött, miért támad kedve nevetni a nő szemében csillogó dühtől. Nevetni és megkóstolni őt.

– Remek – mormolta felállva. – Felejtse el a kávé! – tanácsolta. Jobb is, ha most magára hagyja, mielőtt elveszti az önuralmát, és valami olyat tesz, amit aztán megbán.

Egyedül maradva A. J. felhúzta a térdeit, és hozzájuk nyomta az arcát. Most mit csináljon? – kérdezte magától, miközben próbált mindjobban összegömbölyödni. Mi az ördögöt csináljon?

2

A. J. fejében komolyan megfordult, hogy megáll egy hamburgerre Clarissa vacsorája előtt, de aztán mégsem vitte rá a lélek. Különben is, ha kellően éhes, képes lesz úgy tenni, mintha élvezetből enné, bármit is készít Clarissa.

Kinyitotta a napfénytetőt, és hátradőlve igyekezett élvezni az irodájától a külvárosba tartó, negyvenperces autótut. Mellette egy vékony bőr irattartóban lapultak a szerződés példányai, amelyeket David Brady szerkesztősége a megbeszéltek szerint elküldött. Miután a kért változtatásokat rávezették, nem szólhatott egy szót sem. A világon semmi komoly kifogást nem tudott felhozni a megállapodás ellen, vagy hogy az ügyfele Bradyvel dolgozzon. Mégis volt valami fura érzése, amit már egy napja próbált megfejteni.

Csak túlhajtotta magát, bizonygatta. Ami miatt majdnem elájult, azt csupán egy gyors, múltó szédülés okozta, mert túl hirtelen állt fel. A világon semmit sem érez David Brady iránt. Pedig érzett!

A. J. a következő tíz kilométeren át folyamatosan átkozta magát, míg végre sikerült ismét megnyugodnia.

Nem engedhette meg magának, hogy a zaklatottság legkisebb jelét mutassa, amikor megérkezik Newport Beachre. Az ilyesmit nem lehet leplezni egy olyan nő előtt, mint Clarissa DeBasse. Nemcsak a szerződést kell higgadtan megvitatnia vele, de magát David Bradyt is. Máskülönben Clarissa lecsap rá, mint a sas.

A következő tíz kilométeren azt fontolgatta, hogy megáll egy telefonfülkénél, és lemondja. De ehhez sem volt szíve.

Nyugi, A. J.! – parancsolt önmagára. Próbálta elképzelni, hogy otthon, a lakásán van, és hosszú, megnyugtató joggyakorlatokat végez. Ez segített. Amint enyhült a feszültség az izmaiban, bekapcsolta a rádiót. Hangosan bömböltette, míg le nem állította a motort a takaros külvárosi otthon előtt, amit annak idején segített kiválasztani.

A. J. mindig valamiféle önelégültséget érzett, amint végigment az ösvényen. A ház szép, zöld gyepével és fehér ablaktábláival illett Clarissához. Igaz, ami igaz, a könyveinek és nyilvános szerepléseinek sikerei után Clarissa akár kétszer ekkora házat is megengedhetne magának Beverly Hillsen. De semmi nem illene hozzá oly tökéletesen, mint ez a helyes kis téglaház.

A. J. a karja alá szorította a barna szatyrot, amelyben bort hozott, és kinyitotta az ajtót, amelyről tudta, hogy ritkán tartják zárva.

– Szia! Két méter magas, kétszáz kilós betörő vagyok, jöttem ellopni az ékszereidet!

– Jaj, már megint nyitva felejtettem? – sietett elő Clarissa a konyhából, és foltos kötényébe törölte a kezét. Az arca kipirult a tűzhely melegétől, a száját üdvözlésre csücsörítette.

– Igen, megint nyitva felejtetted.

A magához szorított bor ellenére A. J.-nek sikerült megölelnie. Aztán puszt adott anyja mindkét arcára, és megpróbálta feltűnés nélkül kiszagolni, mi készül a konyhában.

– Húspástétom – közölte Clarissa. – Új recept szerint.

– Ejha! – A. J. talán össze is szedett volna egy mosolyt, ha nem él oly élénken emlékezetében a legutóbbi húspástétom. Így inkább az anyjára próbált fókuszálni. – Csodásan nézel ki. Fogadni mernék, hogy titokban minden héten egyszer beszaladsz a városba Elizabeth Arden szépségszalonjába.

– Nem érek én rá ilyesmire. Különben is, a túl sok aggódástól keletkeznek a ráncok, és lesz petyhüdt a bőr. Ezt sose feledd!

– Azt akarod ezzel mondani, hogy úgy nézek ki, mint egy vén csoroszllya?

A. J. az asztalra dobta az irattartót, és kibújt a cipőjéből.

– Tudod jól, hogy nem így értettem, de látom rajtad, hogy aggaszt valami.

– Lássuk a vacsorát! – felelte a lány kitérően. – Csak egy fél szendvicset kaptam be ebédre.
– Látod, ezerszer mondtam már, hogy nem eszel rendesen. Gyere a konyhába! Most már biztos minden kész.

A. J. örült, hogy sikerült elterelni Clarissa figyelmét, miközben követte a konyhába.

– Evés közben majd elmondhatod, mi bánt.

– Ez nem jött be – mormolta A. J., amikor csöngettek.

– Lennél szíves kinyitni? – kérdezte Clarissa, és aggódóan pillantott a konyha felé. – Meg kell néznem a kelbimbót.

– Kelbimbó? – A. J. elfintorodott, miután anyja eltűnt a konyhában. – Nem elég a húspástétom, még a kelbimbót is le kell gyűrnöm. Mégiscsak vennem kellett volna hamburgert.

Szemöldökráncolva nyitott ajtót.

– Nem is örül, hogy láthat?

A. J. egyik kezét a kilincsen felejtve bámult David Bradyre.

– Maga meg mit keres itt?

– Vacsorázni fogok – felelte a férfi, és meg se várva, hogy betessékkeljék, előrelépett, majd megállt A. J. mellett. – Nahát, milyen magas! Még cipő nélkül is.

A. J. halk csattanással becsukta az ajtót kettejük mögött.

– Clarissa nem mondta, hogy üzleti vacsora lesz.

– Mert szerintem ez egyszerű baráti meghívás.

David még mindig nem értette, miért nem képes a rendkívül dörzsölt Ms. Fieldset kiverni a fejéből. Remélte, ma este választ kap a kérdésre.

– Miért, mi nem annak tekintjük, A. J.?

Csendesen erőteljes anyjától megtanult a lány viselkedni. Bár csapdába esett, nyugodtan bólintott.

– Rendben, David. Remélem, szeret veszélyesen élni.

– Ezt meg hogy érti?

A. J. nem tudott ellenállni a késztetésnek, és elmosolyodott.

– Mert ma este húspástétomot eszünk. – Elvette a férfitől a pezsgősüveget, amelyet a kezében tartott, és megnézte a címkét. – De ez talán segít kibírni. Remélem, rendesen ebédelt.

Olyan fény csillogott a lány szemében, amit David azelőtt nem vett észre. Vicces, derűs pillantás volt, és rendkívül vonzó.

– Ezt miért mondja?

A. J. megveregette a vendég vállát.

– Néha jobb tudatlanul szembenézni ezekkel a dolgokkal. Üljön le, készíték egy italt!

– Aurora!

– Tessék? – válaszolt A. J. ösztönösen, aztán gyorsan elharapta a szót.

– Aurora? – ismételte David, próbálgatva a hangzását. – Ez lenne az A a nevében?

A. J. összehúzott szemmel fordult hozzá.

– Ha csak egyetlenegyszer előfordul, hogy a munkám során valaki így szólít, tudni fogom, ki árulkodott, és akkor megfizet érte!

David hasztalan igyekezett a kezével leplezni a mosolyát.

– Lakat lesz a számon.

– Aurora, ki az... – Clarissa sugárzó mosollyal állt meg a konyhaajtóban. – Tehát tényleg David az. Nagyszerű!

Alaposan szemügyre vette mindkettőjüket, ahogy egymás mellett álltak a bejárati ajtó előtt. Egy pillanatra összpontosított. Tiszta, ragyogó kisugárzásuk volt.

– Igen, így nagyszerű! – ismételte az asszony. – Nagyon örülök, hogy eljött.

– Én pedig köszönöm, hogy meghívott.

Clarissa éppoly elbűvölő volt, mint ahogy emlékezett rá. David hozzásietett, és kezét csókolt. Az asszony boldogan elpirult.

– Pezsgő, milyen kedves! Kinyitjuk, miután aláírtam a szerződést. – Amikor visszanézett a

válla fölött, látta, hogy a lánya ráncolja a homlokát. – Miért nem készítesz egy italt magadnak és Davidnek, kicsim? Rövidesen elkészülök.

A. J. az irattartójában lapuló szerződésre és a saját kételyeire gondolt, aztán megadta magát. Clarissa azt tesz, amit akar. Csak úgy tudja megvédeni őt, ha feladja a harcot, és elfogadja.

– Az biztos, hogy vodka van. Én hoztam.

– Jó lesz. Jéggel.

David elnézte, ahogy Aurora előveszi az üveget, és hozzá a poharakat.

– Nem felejtette el a jeget! – kiáltott A. J. meglepetten, amikor kinyitotta a rézvedret, és feltöltve találta.

– Úgy látom, jól ismeri Clarissát.

– Igen. – A. J. teletöltött két poharat, aztán megfordult. – Sokkal többet jelent nekem egyszerű ügyfélnél. Ezért is aggaszt annyira ez a műsor.

A férfi odalépett Aurorához, hogy elvegye a poharát. Furcsa, gondolta, csak akkor érzed a nő illatát, ha közel állsz hozzá. Nagyon közel. Elmerengett, vajon azért használ ilyen kevés illatot, hogy magához vonzza a férfiakat, vagy hogy eltaszítsa őket?

– De miért aggasztja?

Ha együtt fognak dolgozni, akkor a legjobb őszintének lenni. A. J. a konyha felé pillantott, és lehalkította a hangját.

– Bizonyos embereknek Clarissa hajlamos nagyon megnyílni. Túlságosan is. Kiadja magát, és így sebezhetővé válik. Ez pedig sok bonyodalmat okoz.

– Tőlem védi?

A. J. kortyolt az italból.

– Azt szeretném eldönteni, kell-e óvnom magától.

– Kedvelem őt.

Mielőtt bármelyikük észrevette volna, David ösztönösen kinyújtotta a kezét, hogy ujja köré csavarja A. J. hajtincsét, de aztán észbe kapott, és olyan gyorsan visszahúzta a kezét, hogy a lánynak ideje sem volt számonkérni rajta a mozdulatot.

– Szeretetre méltó asszony.

Miközben tovább beszélt, David járkálni kezdett a szobában. Nem volt jellemző rá, hogy üzleti partnereket, különösen olyat, akit alig ismer, ilyen bizalmasan fogdosson. Hogy kellő távolság keletkezzen közöttük, az ablakhoz sétált, és nézte, ahogy az oldalkertben madarak tülekednek egy etető körül. Észrevette, hogy a macska is odakint van, de a szárnyas falatokról tudomást sem véve sütkérezik egy napfoltban.

A. J. kivárta, míg a hangja kellően nyugodt és távolságtartó lesz.

– Ennek örülök, de gondolom, az első mégiscsak a műsora. Jó műsort akar, és ezért bármire kapható.

– Ez így van.

A férfi magában eldöntötte, mi a baj. A. J. most nem volt olyan skatulyából előhúzott, szögletes, merev, mint előző nap az irodában. Igaz, akkor „szolgálatban” volt. Most pipacsszínű, puha selyemblúzt viselt. Ha volt is Aurorának a csinos fehér szoknyához illő kabátja, a kocsiban hagyhatta. A cipőt már korábban levette, a haját összeborzolta a szél. De még így sem az esetem, szögezte le magában David, miközben elfogadott egy újabb italt.

– Nem úgy ismernek, mint aki kihasználja az embereket a céljai eléréséhez. Teszem a dolgomat, A. J., és ugyanezt várom el mindenkitől, aki velem dolgozik.

– Világos – felelte a nő, miközben kiitta az italt, amit nem is kívánt. – Az én dolgom pedig az, hogy mindentől megvédjem Clarissát.

– Nem látom, hogy bárhol is ütköznének az érdekeink.

– Végre, minden kész! – jelentette be Clarissa, aki most azt látta, hogy a vendégei nemhogy nem állnak egymás mellett, de egy egész szoba választja el őket.

Mint érzékeny asszony, felismerte a bizalmatlanságból fakadó feszültséget. De úgy vélte, nincs ebben semmi szokatlan két makacs, rámenős ember között. Azon töprengett, vajon meddig tart

beismerniük önmaguk előtt, hogy voltaképpen nagyon is vonzódnak egymáshoz.

– Remélem, mindenki éhes!

A. J. készséges mosollyal tette le az üres poharát.

– David azt mondja, majd éhen hal. Extra nagy adagot kell neki adnod.

– Nagyszerű! – Clarissa boldogan vezette őket a vacsoraasztalhoz. – Imádok gyertyafénynél enni. Ti is?

Két szál égő gyertya állt az asztalon, és további gyertyák sorakoztak a pohárszéken is. A. J. magában megjegyezte, hogy a romantikus világítás mindenképpen segít a húspástétom kinézetén.

– A bort Aurora hozta, úgyhogy biztosan finom. Maga tölt David, én tálalok.

– Csodásan néz ki – bókkolt a férfi, és csodálkozott, miért fojt el egy nevetést A. J.

– Köszönöm. Maga született kaliforniai, David? – kérdezte Clarissa, miközben odaadott egy tányért a lányának.

– Nem. Washington államban születtem.

Bort töltött Clarissa poharába.

– Csodás vidék – állapította meg a látóasszony, miközben púpozott tál krumplipürét nyújtott A. J. felé. – De nekem túl hideg.

Davidben kellemes emlékeket idéztek fel a hosszú, hideg telek.

– Nem volt nehéz megszoknom a meleg Los Angelest.

– Én keleten nőttem fel, és a férjemmel jöttem ide majd harminc éve. Ősszel még mindig érzek némi honvágyat Vermont után. Nem vettél zöldséget, Aurora. Tudod, mennyire aggaszt, hogy nem eszel rendesen.

A. J. engedelmesen szedett kelbimbót is a tányérjára, és titkon remélte, hogy sikerül otthagynia.

– Idén el kéne látogatnod Vermontba – jegyezte meg A. J., akinek egyetlen falat is bőven elég volt a pástétomból. A borért nyúlt.

– Majd meggondolom. Van családja, David?

A férfi először találkozott Clarissa főztjével, és még nem tért magához. Azon töprengett, vajon honnan szerezte azt a receptet, mely szerint bőrt is kell a húspástétomba rakni.

– Hogyan?

– Van családja?

– Igen.

A. J.-re pillantott, és észrevette a nő arcán a kárörvendő somolygást.

– Két öcsém meg egy húgom él Washingtonban és Oregonban.

– Én is nagy családban nőttem fel. Örömteli gyerekkorom volt. – Megpaskolta A. J. kezét. – De Aurora egyke.

A. J. nevetve megszorította Clarissa kezét.

– Én is élveztem a gyerekkoromat.

Látván, hogy David udvariasan legyűr egy adag krumplipürét, A. J.-ben némi lelkiismeret-furdalás támadt. Megvárta, amíg elmúlik.

– Miért választotta a dokumentumfilmeket, David?

– Mindig lenyűgöztek a rövidfilmek – felelte a férfi, közben pedig alaposan megsózta az ételt.

– Egy dokumentumfilmnél a téma adott, de neked kell megtalálnod a nézőpontokat, kitalálni, miként tálalod a közönségnek úgy, hogy felkeltsd az együttérzésüket, de közben szórakoztasd is őket.

– Egyfajta tanulási folyamat?

– Nem vagyok én tanár – közölte David, miközben bátran visszatért a pástétomhoz. – De az igazsággal és a lehetőségek latolgatásával éppúgy lehet szórakoztatni, mint kitalált mesékkel.

A. J. nézte, ahogy a férfi küzd a hússal. Ez valahogy neki is kibírhatóbbá tette a vacsorát.

– Nem is vágyik rá, hogy nagyjátékfilmet készíthessen?

– Szeretem a televíziót – ismerte be David könnyedén, és a borért nyúlt. Nem egyedül. – Csak szerintem túl sok benne a moslék, és kevés az érték.

A. J. felhúzta a szemöldökét, ami így eltűnt a homlokára hulló hajfürtjei alatt.

– Moslék?
– Sajnos a kereskedelmi tévékből ömlik. Mint például a *Birodalom* vagy a *Kettőn áll a vásár*.
– Igazán? – A. J. előrehajolt. – A *Birodalom* négy évig az egyik legnézettebb műsor volt! – Nem tette hozzá, hogy ő is megnézte minden adását.
– Pont erről beszélek. Ha egy ilyen műsor folyamatosan magas nézettséget kap, az azt jelenti, hogy a nézők fejét szeméttel tömik.
– Nem mindenki gondolja úgy, hogy egy műsor csak akkor minőségi, ha oktat vagy nevel. Az a baj a köztévével, hogy sokszor fenn hordja az orrát, és az átlag amerikainak egyszerűen kedve sincs nézni. Nyolc óra munka, a csúcsforgalom, a gyerekek és a számlák után az ember már csak kikapcsolódásra vágyik.
– Ahogy mondja. – Elképesztő, gondolta David, milyen szép, ha kicsit befűtesz neki. Lehet, hogy Aurora akkor sugárzik igazán, ha konfliktus van az életében. – De az embernek nem kell kikapcsolnia az agyát ahhoz, hogy jól szórakozzon. Az struccpolitika lenne.
– Félek, én túl keveset tévézek ahhoz, hogy lássam a különbséget – vetette közbe Clarissa, és elégedetten látta, hogy vendégei kiűrik a tányérjaikat. – Nem te képviseled, kicsim, azt az aranyos asszonyt a *Birodalomból*?
– Audrey Cummings. – A. J. a borospohár kelyhe alá csúsztatta az ujjait, és meglötykölte italát. – Rendkívül sokoldalú színésznő, még Shakespeare-t is játszott. Épp most írtunk alá egy szerződést. Ő fogja játszani Maggie-t a *Macska a forró bádogtetőn* legújabb feldolgozásában. – Aurorát még mindig örömmel töltötte el egy ilyen sikeres megállapodás. Bort kortyolgatva fordult David felé. – Ahhoz képest, hogy milyen nehéz darab, meglepően hosszú életű. Elvégre mégsem egy Verdi-opera.
– A köztévé nem csak Verdit jelenti.
David rájött, hogy fájó pontra tapintott. Igaz, Aurora is nála.
– Gondolom, nem látta az énekest, Taylor Brooksot bemutató adásunkat. Szerintem énekesről még nem készült ilyen alapos és mélyenszántó film. – Felemelte a poharát, mint aki köszöntőt akar mondani. – Csak nem a maga ügyfele ő is?
– Nem. – A. J. úgy döntött, elmegy a végletekig. – Néhány éve együtt jártunk. Elvből nem keverem a magánéletemet az üzlettel.
– Bölcs dolog – helyeselt David, miközben kortyolt a borból. – Nagyon bölcs.
– Magával ellentétben nekem nincsenek előítéleteim a tévével kapcsolatban. Másképp nem írhatna alá szerződést az egyik legjobb ügyfelemmel.
– Még egy kis pástétomot? – kérdezte Clarissa.
– Egy falat se fér belém – közölte A. J., és Davidre mosolygott. – De lehet, hogy a vendégünk kér még.
– Bármilyen nagyra is tartom a házi kosztot, nem tudok többet enni. – Igyekezett, hogy ne látsszon rajta a megkönnyebbülés, miközben feláll. – Hadd segítsek rendet tenni!
– Dehogy! – utasította el az ajánlkózást Clarissa. – Megnyugtat a mosogatás. Aurora, azt hiszem, csalódást okoztam Davidnek, amikor először itt járt. Megmutatnád neki a gyűjteményemet?
– Persze – felelte a lány, és borospohárral a kezében intett Davidnek, hogy kövesse. – Bevágódott nála – jegyezte meg. – Clarissa nem mutatja meg bárkinek a gyűjteményét.
– Hízalgő – mondta David, de a könyökénél fogva visszatartotta A. J.-t, aki éppen elindult egy keskeny folyosón. – Ugye jobban örülne, ha szigorúan üzleti maradna a kapcsolatom Clarissával?
A. J. ajkához emelte a poharát, és a pereme fölött nézte a férfit. Maga sem tudta, miért, de úgy érezte, jobban örülne, ha David legalább nyolcvan kilométeres távolságban maradna Clarissától. Tőle pedig vagy kétszer annyira.
– Clarissa maga dönti el, kivel barátkozik.
– Maga pedig gondoskodik róla, nehogy kihasználják.
– Pontosan. Erre! – tette hozzá, és kinyitott egy bal oldalon lévő ajtót. – Gyertyafénynél hatásosabb lenne, teliholdnál meg pláne, de talán így is megteszi.
Aurora felgyújtotta a villanyt, és félreállt az útból.

Közönséges szoba volt. Illett egy modern tanyaházba. Az ablakokat vastag függöny takarta, hogy kizárja az udvarról beáramló fényt, vagy még inkább, hogy megakadályozza az illetéktelenek belátását. Nem volt nehéz megérteni, miért akarta Clarissa távol tartani a kíváncsiskodókat. A berendezés inkább egy toronyszobába vagy valami barlangba illett volna.

Itt volt az a kristálygömb is, amelyet David korábban hiányolt. Nem bírt ellenállni, közelebb ment a magas állványon elhelyezett gömbölyű tárgyhoz, hogy szemügyre vehesse. Az üveg sima, sértetlen volt, és csak nagyon enyhén tükrözte az alatta lévő kék anyagot. Egy lezárt üvegtartóban régi, használt jóskártyákat terítettek ki. Közelebb hajolva látta, hogy a lapokat kézzel festették. Egy könyvespolcon a voodooótól a telekinézisig mindent megtalált. A könyvek melletti polcon gyertya állt, mely égnek emelt karú nőt ábrázolt.

Egy ötágú csillagokkal telerótt asztalon Ouija tábla hevert. Az egyik falon agyag-, kerámia-, fa- és papírmaszkok sorakoztak. David varázsvesszőket és ingákat is látott minden mennysiségben. Egy üvegszekrénybe különböző méretű piramisokat raktak. De ez közel se volt minden. Látott ott öreg, törekeny indián csörgőt, keleti imagyöngysort fekete borostyánkőből vagy ametisztből.

– Többet várt? – kérdezte A. J. kisértetve.

– Nem – felelte David, miközben felvett egy kisebb, tenyérben is elférő kristálygömböt. – Igazából öt perc után lemondtam minden ilyesmiről.

Helyesen válaszolt. A. J. belekortyolt a borba, és harcolt a jóleső érzés ellen, ami rátört.

– Clarissa hobbija gyűjteni a szakmája díszes kellékeit.

– Ő nem használja őket?

– Ez csak hobbi. Az igazat megvallva nagyon rég kezdődött. A tarot-kártyát egy barát találta valahol Angliában egy kis boltban, és megvette neki. Attól kezdve pedig egyik dolog követte a másikat.

A férfi hidegnek, simának érezte a kristálygömböt, miközben szemügyre vette a lányt.

– Maga nem örül ennek a hobbinak?

A. J. csupán vállat vont.

– Én akkor nem örülnék, ha komolyan venné.

– Maga kipróbálta már ezt valaha? – David a Ouija táblára mutatott.

– Nem.

Most hazudott. David töprengett, vajon miért mondott valótlan a nő, és ő miért ilyen biztos benne, hogy füllentett.

– Tehát nem hisz ezekben.

– Én Clarissában hiszek. A többi csak ködösítés és porhintés.

A férfit mégis kíváncsivá tette a titokzatosság, ami évszázadok óta körüllegi ezt a tudományt.

– Mondja, Aurora, maga még sosem érzett kísértést, hogy megkérje Clarissát, nézze meg a kristálygömbben a jövőjét?

– Clarissának nem kell kristály, és nem szokott jósolni.

David a kezében tartott átlátszó üvegbe nézett.

– Fura. Az ember azt hinné, ha képes mindarra, amit mondanak róla, akkor már ez is megy neki.

– Nem mondtam, hogy nem megy neki, csak éppen nem teszi.

David ismét felnézett a nőre.

– Ezt most bővebben is fejtse ki!

– Clarissa úgy döntött, nem jósol jövődőt. Úgy véli, minden adottság felelősséget is jelent. Fél, hogy helytelenül használná, ezért inkább lemondott erről.

– Lemondott? – ismételte meg a férfi. – Ez azt jelenti, hogy mint látóasszony... dönthet úgy, hogy nem lesz az? Kizárja a... jobb szó híján mondjuk úgy, az erőt? Egyszerűen kikapcsolja?

A. J. poharat szorító keze izzadni kezdett. Átvette a bort a másikba.

– Voltaképpen erről van szó, mert akár nyitott is lehetne erre. Az ember egyfajta közvetítő. Rajtunk múlik, mennyit fogadunk be, vagy engedünk át magunkon.

– Úgy látom, sokat tud erről.

Aurorának hirtelen eszébe jutott, milyen okos a vele szemben álló férfi. Nagyon okos. A. J. kimérten elmosolyodott, és ismét vállat vont.

– Sokat tudok Clarissáról. Ha sok időt tölt majd vele az elkövetkező hónapokban, maga is jól megismeri.

David a nőhöz lépett. Tekintetét az övébe fúrta, miközben elvette tőle a borospoharat, és belekortyolt. Az ital időközben felmelegedett, amitől erősebbé vált.

– Miért van az az érzésem, hogy feszeng ebben a szobában? Vagy inkább a jelenlétem okozza?

– A megérzései cserben hagyják. Ha akarja, Clarissa segíthet finomítani rajtuk.

– A tenyere izzad – mondta a férfi, kezébe véve a nő kezét, és ujjaival végigsimított a csuklójáig.

– A pulzusa gyors. Ehhez nincs szükség megérzésre.

Aurora létfontosságúnak tartotta, hogy megőrizze a nyugalalmát. A tekintetük találkozott, a lány pedig nagyon remélte, hogy sikerül derűsen néznie.

– Ennek inkább a pástétom lehet az oka.

– Az első találkozásunkkor nagyon különösen viselkedett.

Ezt A. J. se felejtette el. Amiatt volt álmatlan akkor egész éjjel.

– Már megmagyaráztam...

– Csakhogy én nem vettem be – vágott közbe David. – Se akkor, se most. Talán azért, mert azóta egyfolytában maga jár a fejemben.

A. J. megtanulta állni a sarat. Kénytelen volt fegyelmezett maradni. Most is tett egy utolsó, kétségbeesett kísérletet, bár a férfi átható tekintete és határozott hangja ezt igencsak megnehezítette. Visszavette Daviddtól a borospoharát, és kiitta.

– David, ne feledje, hogy nem vagyok az esete – emlékeztette higgadt, enyhén gunyoros hangon, viszont ha lett volna ideje jobban végiggondolni, rájön, hogy ez rossz taktika.

– Nem is az – felelte a férfi, miközben kezét Aurora tarkójára fonta, azután felcsúsztatta a hajába. – De annyi baj legyen.

Amikor közelebb hajolt, A. J. két kiutat látott. Kiszabadíthatja magát, és elszaladhat, vagy teljes közönyösséggel fogadja az érintkezést. Mivel a második lehetőség előnyösebbnek tűnt, ezt választotta. Ez volt a következő tévedése.

David tudta, hogy hozzon kísértésbe, hogyan csaljon lépre egy nőt. Az ajkaik alig találkoztak, a keze viszont tovább simogatta A. J. haját és nyakát. Aurora erősebben szorította a borospoharat, de nem mozdult se előre, se hátra. David ajka ismét súrolta az övét, és leheletfinoman a nyelvét is érezte. Borzongva engedte ki a visszatartott levegőt.

Miközben Aurora szeme félig lecsukódott, a merevsége is lassan engedni kezdett. David az ajkaival a nő szájáról a nyaka felé indult. Egyikük sem vette észre, mikor hullott ki A. J. kezéből a borospohár.

A férfi nem tévedett, amikor úgy vélte, közel kell kerülni A. J.-hez ahhoz, hogy átölelje az illata, amely erőteljes volt, mély tónusú és bensőséges. Mintha a pórusaiból árasztaná, és befedné a bőrét. Amikor visszatért A. J. ajkához, rádöbbsent, hogy ezt az élményt nem felejtí el egyhamar. Igaz, a lány se.

Aurora ajka ezúttal szétnyílván várta. A férfi mégis lassan mozgott, inkább önmaga miatt. Eddig rideg férfifalót látott a nőben, most egy meleg, érzékeny asszonyt talált, aki valami bűbájjal titkon máris megigézte. Davidnek össze kellett szednie magát, hogy gondolkozzon. Hátralépett, még mielőtt újra elérte volna a száját, és csak apró, sóhajtásnyi csókot lehelt rá. Mindkettőjüket megrázta, ami történt.

– Talán mégsem volt olyan különös, ami az irodájában történt, Aurora – motyogta a férfi. – Egyikünk számára sem.

A. J. teste tűzben égett. Ömlött róla a víz, teljesen elalélt. De nem engedhette, hogy elveszítse a fejét. Megmaradt erejét összeszedve kihúzta magát.

– Ha üzleti kapcsolatba kerülünk...

– Márpedig abba kerülünk.

A nő türelmes sóhajjal nyugtázta a félbeszakítást.